САМОХОТНИК.

сатирично-гумористичний часопис Українського Січового Війська.

Річник Перший.

1915 Рік.

Кіш Укр. Січ.-Війська
1917.
Накладом Видавництва: „Самохотник".
Коштом і заходом Спілки: „Самохотники" в Січ. Коші.

пер. А. Бабюк 1917

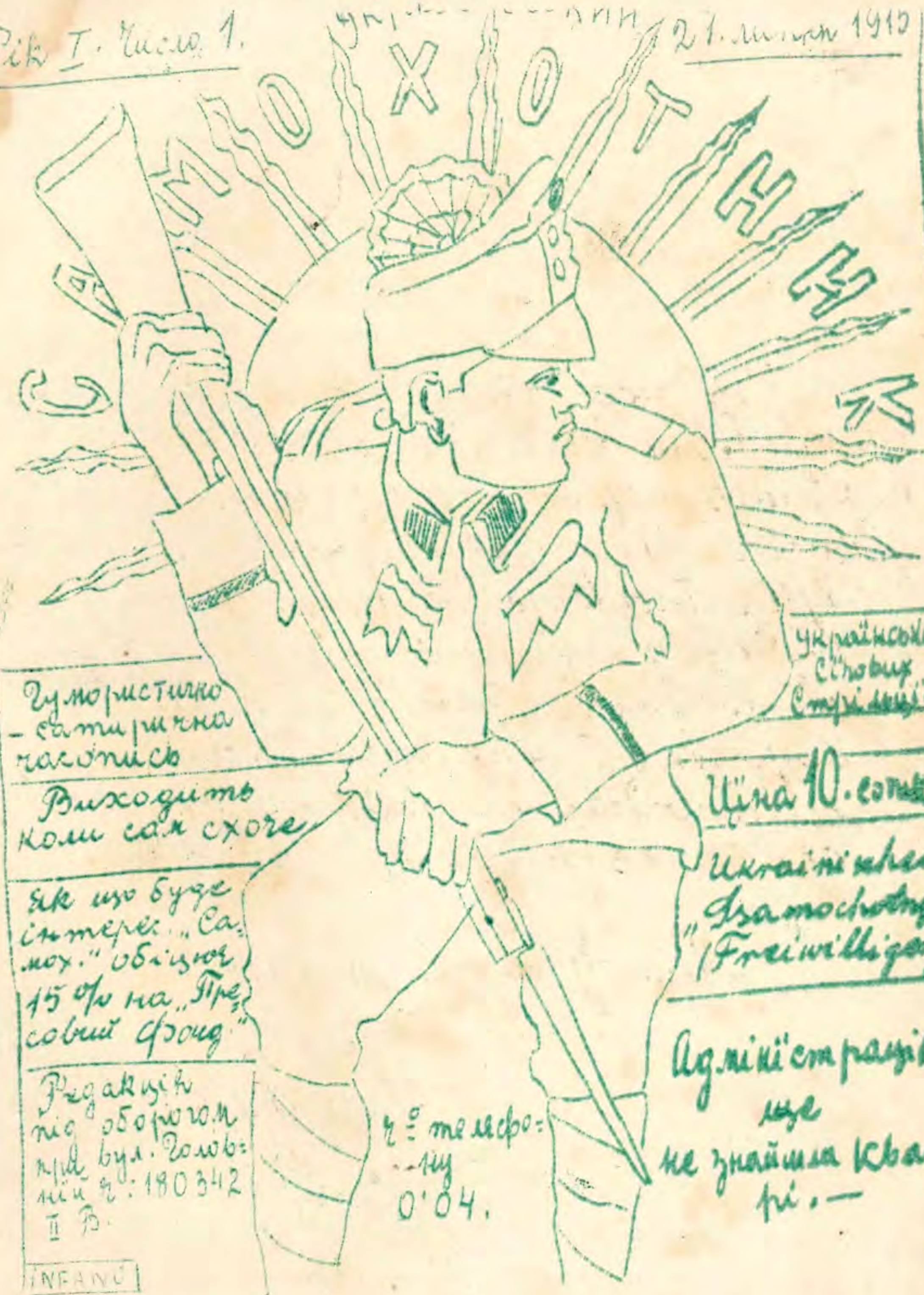
Поважані Читачі!

Пускаємо отсе у світ, між Вас другим накладом два перші річники „Самохотника". Робимо це на численні домагання наших Прихильників. Пускаємо нашого „Самохотника" не в такому одягові, як нам бажалося — та Поважані Читачі розуміють гаразд що серед нинішних обставин годі було повести все як слід. Тому й будуть вибачні як і за недомагання зверхнього вигляду так і за помилки, що вкралися не з вини редакції. На цьому місці дякуємо щиро всім, хто дав нам ласкаво чи матеріяльну чи моральну поміч.

Хай же ця збірка буде памятковою веселих і невеселих хвиль пережитих в цю велику всесвітню негоду в громаді Українського Січового Війська. Хай у щасливі хвилі по війні нагадує вона, що ми стрільці навіть у найтяжших хвилях уміли сміятися — не падали на дусі.

Кош У. С. В. в маю 1917 р.

Редакція

Рік I. Число 1.
21. липня 1915
САМОХОТНИК
Гумористично-сатирична часопись
Виходить коли сам схоче
Як що буде інтерес „Самох." обіцює 15 % на „Пресовий фонд"
Редакція під оборогом при вул. Головній ч.: 180342 II В.
INFANU
ч. телефону 0'04.
Українських Січових Стрільців
Ціна 10. сотиків
Ukrainischer „Samochotnyk" (Freiwilliger)
Адміністрація ще не знайшла квартирі. —

Самохотник/трудом...   цими

Так/ тяженька моя доля/. — Скінчив я к/ самохотник/ [бо так/ мене добровольця наз-вали старі ландштурмаки/] кампанію во-єнну/ тим, що був тяжко ранений — узнали мене за нездібного йти в по-ле/ і відкомандирували мене до легкої служби/. Отже знайте, шо я не є маркірант/. Часами/ кріпи невдоволе-на/ тішу ся/ гумором — і одно і друге переливаю на папір/ — так для себе — а хто хто хоче вдивити на той па-пір — що не задурно, бо мій секре-тар каже себе дорого заплатити, а без него не можу обійти ся тому власне, що праву руку маю ампутовану, тай поки що не навчив ся писати лівою. Може хто з моїх невдоволений най поло-жить ся до мене я буду старати-ся розрадити його, а хто ті-шить ся чим — най напише мені чим а я буду тішити ся з ним, а навіть реготати ся — а все будемо попивати до запи-сок моїх. Такий я [в прочім всі Ви мене бачили і знаєте] і такі мої бажання — я чекаю їх сповнен-ня і працюю дальше.

Біда лише, що моя на Урлах відкуплена друкарська машина, переписувала до тепер лише на-ціні твори і то в мадярській мові;

и тепер тяжко їй призвичаїти ся до у-
країнськоі і то повноі гумору — тепер
сидить пильно над граматикою і у-
чить ся з неї українськоі мови — а по-
тім того гумор-ольогії.
Гумор чи устний, чи то на пись-
мі, в прозі і поезії чи в рисунку,
прошу складати в скринці при
входових дверях стрілецького касина.
Перша скринка аж стогнала від
тягару гуморів — аж боки їй роз-
перло — але тепер є вже друга
дуже велика, що лише вази при-
має, та на жаль в ній буйний
вітер свище.
Критика письменна най лізе
до скринки, а устна до мого уха те-
лефоном.
А видання забезпечене, бо карного ще-
виж зі сторони прокураторії не бою-
ся, бом громний на війні не лякував
а лепуртів вії в Мрочка, а кримінaлу
„теж" бо з п. керкермайстром Дави-
дом тримаю штаму [ми разом лежали
в шварні но тай він є моїм шваґром]
Конфіскати не бою ся „теж" бо она
не в силі зламати галицького порти-
ла. Абонаменту не приймаю і банкро-
тства „теж" не бою ся. Одного гомаду
трошки страхаю ся але йому „теж" не дам
ся, бо абим мав маминами годувати ся то
таки на сім шуту зробити інтерес. Кінчу,
бо муту, бо „Еа!" віє в Нефеві іду спати.
Гаразд! Добраніч! Самохотник

З поля.

Тиха телеграма. Прийшла з поля теле-грама, котра в скорім бігу згубила і кріс і кулю з патронташами і багнетом — голосить коротко, що в поли: строго заказаний нашим війська „рікуц." —

В поли добре живеть ся. Кождий вояк фасує 140 консерв і дві патрони, тими послідними робить 10 трефферів в Москалів

Користним є їхати в поле. Коли сотня іде в поле, то по дорозі 30 людий з неї ді-стає відпустку до дому без пасіршайну, на час який сам хоче. —

Від Редакциї.

„І небоя вовки зїли на битій дорозі".

Вихвалював ся Самохотник, що нічого не боїть ся і перехвалив ся. Зложив се ми-що майже до кінця, аж тут одна з тих сил, котрих він не боявся, а саме могучий „Голод" знівечив його рожеві йо-го рожеві мрії, та перервав єму дорогу до світлого інтересу. Небожак продав цілий інтерес за два цвібаки. Отже від нині буде газетку сю новозавязана ре-дакция, а Самохотник навколішках виблагав собі лише се що газетка бу-де називати ся його іменем, за що він згодив ся бути сталим допису-вателем.

- - - - - - -

З регіменту:

„Жидку, котрі виграли?"

— Наші. —

„Та котрі наші?"

— Ті що виграли. —

—Ох Боже, Боже, коли буде „бляйх"?

Анонси в „Самохотнику" всі платні по 10 сотиків. Можна платити також віктуалами. Редакція. —

Не буде ніколи мира!

[Бесіда стрілця з Ляндштурмістом]

Ляндштурміст стоїть з верндлем на пості, стрілець переходячи побіч зачинає бесіду:

– Слава Йсу Христу – вуйку. –

Слава на віки Богу.

– Не чули Ви вуйку що нового? –

Та як ви не чули, а я відки, нісьма не знаю тай відки?

– Не знати коли вже буде той спокій?

Ой де Вам спокій, спокою ніколи не буде. Восько вже й не бє сї і був би спокій, аби не ті Українцї. *) Таже слухайте, тоті молоді Українцї то аж тишить бити сї. Я був з ними в шварми. Кав Вам сидїмо кілька днів і було тихо, ми не стрілєли і Москаль не. От ми молили сї в дикунках, що може вже не буде несщастя, може сї Бог змилує і вже буде спокій. Але де то – кав Вам як прийшли тоті Українцї то не можу Вам сказати. Тото хлопцї, то дїти, а ми гадали, що то буде бити сї, а то, гиндри було в дикунках, а далї як зачело то стрілєти то роздрочило Москалїв як оси. І зробило сї чисте пекло але дякую Богу що мнє врагнував. А до штурму як то біжить, аж страшно. Ну тай де буде мир божий через тих Українцїв. Тай є їх є, кав Вам вандри повно. Ми маємо своїх Українцїв, Нїмець має своїх, Москаль свої, Чех своїх, Француз своїх, Англїк своїх ну і де ти буде спокій кажіть самі? –

– Ой правду кажете вуйку, не буде спокою через тих Українцїв. ——

*) Під словом Українцї розумів воєнних добровольцїв – і тісля наших називає і чужих добровольцїв Українцями.

Новинки. Мрочко від трохдків штуковинні товари зі Сколього своїм простим рюкзаком. Се ясний знак, що сих днях буде … Уважайте / не ходіть далеко в малинні, бо … вашого ріка рік.

Не тратьте надії. Всі товари, що мешкали на кватирі ч. 16., а усі на приказ опустили сю кватиру, можуть тепер тішити ся в скорім часі буде можна знов там мешкати, бо є наочні свідки, що очима як трохонна; що мешкала із ними, чимало вже відійшла в на рамі Сколього.

Перестерігаємо однак, щоби ніхто перед виразним позволенєм не переносив ся на ту кватиру, бо стара трохонна може ще вернути ся. Можливо, що она пішла лише на купно.

Телеграми:

Страшне дуже! але не бійте ся! Кількадесят тисяч Москалів вже тухни, але їдять австрійську менажу.

Стрілець інженер, що не хотів реклями подати свого назвиска, зголосив нам телеграфічно, що відкрив в Камінці чудесне купелеве місце з сильними природними тушами. Той самий в Камінці джерело содової води з малиновим соком.

Борець - Гриць Бренко Дубик, пропав без вісти!

Гей до Мрочка!

Гей до товариша Мрочка
В нього пива повна бочка
Є „мрочківка", „сабашивка"
І всяка інша горівка,
Шей чайок є солоденький
Ше і хліб найдесь біленький
А часом і ковбаса заглядає
[з під паперу
А така чудна чудна
Шо їй Богу аж зімліє чоловік як ю
[зачує
Своїм носом дайкатими
Аж їсти ю зарина, бо грошенят нема.

Іван Шрапнель.

Таню-а гарно!

Хто бороду довгу має
В кого шрява чуприна
Хай Журила відчитає.
Стане гарний як дитина
Гейже до Петра Журила
Січового фризиєра!!

Видавець:

Харламтій Тиндириндюк.